

ffp
DES.-81

ERLING FURU
(red.)

OSLO 1982

Håndbok i kampen mot nedskjæringer

Utgitt av Oslo Rødt Velgallians

-November 1981-

INNHold:

Leder: Oslo 1982.....	s. 3
Betalingsboikott i barnehagene?.....	s. 4
Uttalelser fra Oslo AKP(m-l):	
Aksjonør mot økt foreldrebetaling i Oslobarnehagene.....	s. 6
Om skolebruksplanen.....	s. 7
Om forslaget til kommunebudsjett for Oslo 1982.....	s. 8
Diverse vedtak:	
Partiplanen.....	s. 9
Forslaget om prosenttrekk.....	s.10
Debatt:	
Om dagskamp.....	s.11
Hvordan korrigere?.....	s.12
RV og AKP - svar til Finn S.....	s.14
Om de tre formene for kamp.....	s.15
Er AKP et småborgerlig, radikalisert parti?.....	s.17

FRIST FOR NESTE FFP

STOFF TIL JANUAR-NUMMERET AV FFP MÅ
VÆRE LEVERT SEINEST FREDAG 15.JANUAR.
HUSK AT ARTIKLER KAN LEVERES HELGE ROALD
PÅ PARTIKONTORET.

LEDER:

OSLO 1982

Bystyrets vedtak 10. og 11. desember om budsjett for 1982 viser at borgerskapet i Oslo er på offensiven. I 1982 skal de skjære kraftig ned på offentlige tjenester som betyr mye for vanlige arbeidsfolk: Skoler, sjukehus, barnehager, kollektivtransport. Samtidig økes de kommunale avgiftene med nesten 410 mill. kroner.

Men aksjonene i november og desember lover godt. Borgerskapet vil møte motstand. De som jobber i sporveien og busselskapene skreiv fagforenings- og byhistorie da de den 16. november gjennomførte den første samordna streiken i kollektivtransporten i Oslo. Alt, utenom NSB sto stille. - og fire andre fagforeninger streiker i samband med bystyrets budsjettmøter:

- Film og teaterteknisk stenger teaterene.
- Førskolelærerne stenger barnehagene.
- Sykepleierforbundet organiserer to times streik der det merkes best i helsevesenet.
- Og Sosionomforbundet Oslo-avdeling streiker.

Borgerskapet frykter slike streiker. Aftenposten har brukt to av sine lederartikler på å forklare at slike aksjoner er "unnødvendige". Men det var utvilksomt streikene i forbindelse med budsjettbehandlingen i fjor, som førte til at bystyret ikke våga å gjennomføre de nedskjeringene som de formelt sett vedtok for året 1981.

Et tjuetall fagforeninger slutta opp om fakkelloget til Rådhuset 20. desember. Samla sett er det derfor mere omfattende aksjoner i år enn i forbindelse med budsjettbehandlingen i fjor, sjøl om det er færre som streiker. Særlig viktig er det at forberedelsene til aksjoner er grundigere i år enn i fjor. Det er flere som deltar i diskusjoner, og i forbered-

elsen til fakkelloget er det utvikla et ganske bredt samarbeid mellom et stort antall organisasjoner. Dette gir store muligheter til nye aksjoner når kommunen skal begynne å gjennomføre nedleggelsler og nedskjeringer i 1982.

For første gang har Oslo Samorg hatt representantskapsmøte om kommunebudsjettet og om hva offentlige tjenester betyr for folks levekår. Det blei vedtatt en bra uttalelse som forplikter Samorg-styret til å innkalle nytt møte hvis det blir oppsigelser i kommunen. Uttalelser forandrer ikke verden. Vi husker hvordan avd. 1 i jern og metall unnlot å aksjonere for Nyland tross flere årsmøtevedtak. - Men likevel vil dette budsjettmøtet i samorg øke muligheten for å få større deler av fagbevegelsen i Oslo til å engasjere seg i spørsmål som gjelder skoler, sykehus, kollektivtransport osv. Det er ennå langt til slike tilstander som i Vardø der Samorg organiserte generalstreik mot sykehusnedleggelse 7.12., men det var da i alle fall bare med et knapt flertall at Samorg-styret fikk avvist et forslag om å oppfordre til streik i samband med bystyrets budsjettmøte.

DNA prøver å framstille 82-budsjettets rasing av viktige tiltak, som en følge av Høyres politikk. Men det er vanskelig å få dette til å virke troverdig. DNAs forslag om påplussinger på Oslo-budsjettet betyr nemlig bare en økning på 1,8 promille, sammenligna med Høyres forslag. Og det er ikke så veldig mye. Dessuten har DNA i Finansutvalget stemt sammen med H og Kr.F. for at lønnsutgiftene i kommunen skal skjæres ned med 155 mill. kroner neste år. Det svarer til omtrent 1 550 årslønninger.

Derfor blir det trøbbel også innad i DNA. DNAs gruppe i Finans

utvalget har fått lite tid til å stake ut en politisk taktikk for å markere seg i forhold til Høyre. De har nemlig måttet bruke mye krefter på å slåss mot sine egne. Den valgte Oslo-ledelsen i Kommuneforbundet, dominert av høyre-sosialdemokrater, har sagt nei til flere "kompromisser" som DNA-gruppa i Finansutvalget har laga for å få godtatt raseringa av de 1 550 arbeidsplassene. - Dette sier noe om hvor djupt spliden i DNA går. Ute blant vanlige DNA-medlemmer finnes det rimelig nok ingen entusiasme for den politikken ledelsen har valgt. - Disse motsigelsene i sosialdemokratiet må utnyttas.

Sansynligvis vil krefter innen DNA sjøl prøve å stake ut en krasse opposisjonspolitikk som kan kjøres fram med sikte på kommunevalget 1983. Men dette blir vanskelig fordi DNA-folka i Finansutvalget har klint seg helt opp til Høyres politikk. 1,8 promille i forskjell er lite å drive både valgkamp og anna kamp på.

Derfor er den politiske situasjonen på mange måter gunstig for å nå ut med vår politikk. Vi oppfordrer medlemmene i partiet til å studere det materialet om Oslo som er samla i RV-heftet "Oslo 1982". Vi trenger grundig kjenskap til fakta for å kunne vinne

tilslutning til politikken vår. Dette heftet gir oss et mye bedre grunnlag enn vi har hatt før.

Skal det oppnås resultater i kampen mot nedskjeringene, må fagforeningene slåss. Og da mener vi fagforeningene utafør den kommunale sektoren. Dvs foreningene i industri og transport. Hvis ikke kommunistene prøver å vinne tilslutning til ei kamp og forsvarslinje i fagforeningene, ei linje for å forsvare de offentlige tjenestene som arbeidsfolk trenger, da kan vi være sikre på at DNA vil ha fagforeningene for seg sjøl når de om ei stund får summa seg såpass at de begynner å fremme forslag som er for DNA-regjering og mot Høyres nedskjeringer. Vi bør gripe initiativet nå.

Derfor oppfordrer vi avdelingene til å diskutere hvordan spørsmålet om skolenedleggelse, sykehusnedleggelse, kollektivtransport, eldreomsorg, boligdyrtid, undervisning for innvandrere osv. kan reises i klubber og foreninger. Ta gjerne kontakt med partikontoret/RV-kontoret hvis dere trenger hjelp.

E.F.

BETALINGSBOIKOTT I BARNEHAGENE?

Fra 1.januar koster en barnehageplass 780 kroner. Prisøkninga er 105 prosent på 13 mndr. Den vanvittige prisøkninga gjør at mange må ta ungene sine ut av barnehagene i løpet av vinteren. Flere vil vurdere å ta dem ut fra sommeren. Enda flere vil unnlate å søke plass fra høsten av, fordi de ikke har råd.

Hva er betalingsboikott?

Det vil i praksis bety å betale gammel pris til kommunen. Og så betale differansen mellom gammel og ny pris inn til en sperra konto som foreldrene sjøl oppretter. Dette krever veldig grundig og

nøyaktig organisering i de barnehagene som deltar. Ellers blir det veldig lett slik at den enkelte blir stående aleine. Vassenga barnehage har gjort vedtak om betalingsboikott.

Hva vil kommunen gjøre

Oslo kommune planlegger å tjene omtrent 15 ekstra millioner på å heve foreldrebetalinga. Dette er bare 1.2 promille av kommunens samla inntekter, men det er likevel mange penger. Derfor vil kommunen sette mye inn på å ødelegge en boikottaksjon.

De politiske grunnene til dette

er viktigere enn de økonomiske. Oslo er den eneste store kommunen med ei barnehagedekning som betyr noe. 35 prosent av førskoleungene har heldagsplass. Og fram til 1980 var barnehager forholdsvis billig i Oslo. 383 kr. for heldagsplass. Hvis det lykkes å tvinge igjennom så høye priser at barnehagekøene forsvinner i Oslo, har dette rikspolitisk betydning for de som vil stanse barnehageutbygginga og jage kvinnene tilbake til kjøkkenbenk og ungepass.

Vanskelig aksjonsform

Så mye som over 40 prosent av ungene har friplass. Det betyr at hele 40 prosent eller fler av foreldrene i praksis ikke berøres av prisøkningene. De har for sin egen del ingenting verken å vinne eller tape på kort sikt på en boikottaksjon.

Dessuten vil kommunen prøve å legge hardt press på den enkelte som deltar i en betalingsboikott. True med å nekte ungene plass, osv.

Likevel er det vanskelig å se andre aksjonsformer. Og realiteten for alle foreldre med noenlunde vanlige inntekter er klar: Bli ikke denne prisøkninga slått helt eller delvis tilbake, kommer det nye økninger neste år. Spør-

målt blir derfor for de fleste slik: Skal vi slåss for å få slike priser at vi kan beholde barnehageplassen så lenge vi har bruk for den, og dermed risikere at kommunen prøver å kaste oss ut, eller skal vi la være å slåss og dermed bli nødt til å ta ungen ut av barnehagen i løpet av i år eller neste år.

Det er viktig at alle som har unger i barnehage reiser diskusjonen på sitt daghjem. Snakk med de som er med i foreldrerådet. Hvis barnehagen ennå ikke er med i Oslobarnehagens Foreldreforening, ta kontakt med styret der, og reis forslag om at din barnehage slutter seg til foreningen.

Og til alle oss andre: Reis spørsmålet om barnehageprisene og barnehagestandarden i fagforeninger og andre organisasjoner. Sørg for at uttalelser blir sendt til OFF og til Barnehagekontoret, Møllergt. 39, Oslo 1.

Knut, DS-medlem

Adressa til formannen i OFF er:

Torill St
V. 23 b, tlf. 63

UTTALELSER FRA OSLO AKP(M-L):

AKSJONER MOT OKT FORELDRE BETALING I OSLOBARNEHAGENE

Oslo AKP(m-l) oppfordrer foreldre med unger i barnehagene til å gjennomføre aksjoner mot økningen av betalingssatsene. Og vi oppfordrer fagforeningene i Oslo til å ta opp denne saken. Det er omfattende foreldreaksjoner med støtte fra fagforeningene i Oslo som kan stanse de angrepene mot barnehagene som Oslo kommune plan legger nå.

Et dobbeltspill bak foreldrenes rygg.

I 1982 øker Oslo kommunes barnehage inntekter svært kraftig. Statstilskuddet vil øke med 35-40 mill. kr. Vi krever at disse pengene blir brukt til å gjøre barnehagene bedre for ungene og billigere for foreldrene. - Bystyrets plan er det motsatte. De bruker anledningen til å gjøre barnehagene dårligere for ungene, dyrere for foreldrene og billigere for Oslo kommune.

Sist sommer sa barnehagesjefen i Oslo at foreldrebetalinga måtte økes for at kommunen skulle bli i stand til å bygge flere nye barnehager. Det som nå skjer er det stikk motsatte. Mens foreldrebetalinga øker med 105 prosent fra 1980 til 1982, så blir nybygginga av barnehager i 1982 redusert til under en sjettedel av hva den var i 1980. Neste år skal det bygges nye barnehager for omtrent 5 mill. kr. Mens kommunens merinntekt ved økt foreldrebetaling er hele 15,9 millioner kr.

Gratis barnehager, en rettighet for ungene.

AKP ser på heldagsplass i barnehage som en rettighet for alle unger. Vi slåss for at dette skal bli et gratis tilbud på linje med

skolen. Og barnehagene skal være utforma og bemanna for å dekke ungenes behov, ikke for å være en slags oppbevaringsplass for ungene til folk som har så god økonomi at de kan betale uansett hva det koster.

7000 unger blei avvist da foreldrene søkte barnehageplass sist sommer. Den voldsomme prisøkninga nå skal brukes til å jage mange foreldre vekk fra arbeidsplassene og tilbake til hjem, kjøkken og ulønna privatomsorg for ungene.

Dårligere barnehager i Oslo 1982

Viss planene om å si opp ekstra -hjelpene i barnehagene blir gjennomført, er det mange barnehager som vil bryte sammen.

Samtidig fortsetter reduksjonen av driftsbudsjettene. Nå i 1981 er den enkelte barnehages driftsbudsjett utenom kost mye mindre verd enn i 1979. Og neste år blir det enda dårligere.

Bevilgninga til nybygg neste år er så liten at det knapt blir mulig å gjøre ferdig de bygningene som er under arbeid. Bemanning til de få nye barnehagene som blir ferdig i 1982, skal tas fra barnehager som nå er i drift. Nye barnehager bemannes ved å legge ned andre barnehager. Dette betyr at unger på f.eks. Romsås må frata barnehageplass hvis det skal bli åpna en eneste ny barnehage på Holmlia. Og det betyr at det samla sett ikke blir flere barnehageplasser enn Oslo har nå. I dag er det omtrent 35 prosent av førskoleungene i Oslo som har tilbud om heldagsplass i barnehagene. For bare få år sia var det ei vedtatt målsetting i Oslo at 60prosent av ungene skulle få barnehageplass.

Møt prisøkninga med aksjoner.

Vi oppfordrer foreldrene til å møte disse voldsomme angrepa på barnehagene med aksjoner. Og vi retter ei inntrengende oppfordring

til fagforeningene i Oslo om å ta opp denne saken. Foreldreaksjoner med støtte fra fagforeningene kan bli et så hardt press at kommunens ledelse blir nødt til å bøye av. Uten slike aksjoner er det umulig å forsvare barnehagene.

OM SKOLEBRUKSPLANEN

Kampen for et gratis og likt skole tilbud er over 100 år gammel. I tillegg er skolen en av de viktigste miljøkapende faktorene i bydelene, og arbeidsplass for barn i 12 år. I dag slår skolebudsjettene og skolebruksplanen beina under dette.

Skolebruksplanen: En spareplan - ikke en skoleplan.

Oslo kommune bygger skolebruksplanen på IKO-rapporten (et rasjonaliseringsfirma som har lagt fram innsparingsforslag for kommunen). Konklusjonen her er inndraging av 220 klasser. Dvs over 2 klasser på hver skole skal inndras. Og ned legging av 10-15 skoler. Da vil kommunen "tjene" 92 mill. kroner. Skolebruksplanen betyr oppfylning av klassene til 30 elever og overfylte skoler. I tillegg er forslaget til investeringer i perioden 82-85 redusert fra 420 til 127,3 mill. kroner.

Oslo kommune har kastet alle pedagogiske og sosiale vurderinger over bord. De teller hoder og finner stadig flere finurlige metoder for innsparing.

AKP(m-l) avviser derfor Skolebruksplanen. Vi er for utnyttelse av skolene når det blir ledige rom. Men denne utnyttelsen må ha som målsetting å bedre skolesituasjonen og styrke miljøet i bydelene.

Avvis argumentene!

For det første: Vi godtar ikke at det legges kyniske lønnsomhets - prinsipper til grunn for bevilgninger til skolen.

For det andre: Hvis Staten overholdt sin refusjonsplikt til Oslo (25 % av skoleutgiftene) ville Oslo-skolen få et tillegg på ca. 80 mill. kroner hvert år.

For det tredje: Vi lever IKKE i et

fattig land, tvert i mot i et land med stadig større overskudd. Skal overskuddet brukes til investeringer i utlandet eller komme f.eks. barn og ungdom til gode? Det er et spørsmål om prioritering.

For det fjerde: Behandlingen av forrige Skolebruksplan (80/81) viste at innsparingene ved å nedlegge var minimale og høyst usikre.

For det femte: Alle vet at Høyre-politikernes uttalelser om at kun 4-parallelers skole (over 600 elever) er luksus og at små klasser er luksus, bare er bygd på snevre økonomiske beregninger.

For det sjette: Forslaget til Skolebruksplan og skolebudsjett er uttrykk for en uhyre korttenkt borgerlig politikk. Det er arbeiderklassens barn som skal betale regninga.

For det syvende: Alle undersøkelser viser at barn og ungdom i byene har et altfor hardt oppvekstmiljø. Når skolen svekkes blir det enda verre.

80-åra: En skole i forfall - et samfunn i forfall.

Det er vilkåret for neste generasjon vi snakker om. De rike i samfunnet kan på mange måter betale seg ut av problemene.

For de andre ungene betyr dårligere skole et senket kunnskapsnivå, problemer med å skaffe seg jobb og ellers gjøre seg gjeldende i samfunnet. Skolebruksplanen rammer sentrum øst og ytre øst i byen. Mange av disse skolene har knapt kommet over etableringsfasen. Nå skal de samme problemene gjennomleves på nytt.

Kampen om Skolebruksplanen blir derfor en kamp om hva slags samfunn vi vil ha, et forsvar for den enkelte unges rettigheter og for arbeiderklassens framtid. 7

Press politikerne!

Skolebruksplanen skal behandles i de politiske partiene på nyåret og vedtas på forsommeren. Både DNA og Høyre står bak denne planen. De stemte igjennom alle de politiske forutsetningene som Skolebruksplanen bygger på. Det skjedde under behandlingen av langtidsbudsjettet for kommunen. De har gått i mot at ressursene skal bli i skolen. De har åpna inntaksområdene for skolene. De har gått i fra at elevene skal ha skole i sitt nærmiljø.

Vi oppfordrer foreldre, elever og lærere til å legge press på politikerne. Forrige års kamp for å

bevare skolene i sentrum viser at det nytter. Her ble informasjonsarbeid, underskriftslistes, demonstrasjoner og skolestreik brukt. Og skolene består.

Vi vil også oppfordre: Avvis splittelsesforsøk fra politikerne. Skole blir satt opp mot nabo-skolen, foreldre blir satt opp mot lærere. Da blir mulighetene for gjennomføring økt og vi vil stå igjen med et dårligere undervisningstilbud, og et fattigere skolemiljø.

Stå sammen - forsvar framtida - forsvar skolen!

OM FORSLAGET TIL KOMMUNE- BUDSJETT FOR OSLO 1982

Forslaget til 82-budsjett betyr ei drastisk endring av levekåra for pensjonister og vanlige lønnstakere i Oslo. Det er et ledd i den storstilte omfordelingspolitikken som regjeringa har leda siden 1978. Budsjettet er en følge av at de store kapital-eierne forlengst har slutta å satse på investeringer i Oslo.

Nå strømmer kapitalen til investeringer helt andre steder. Og fordi en livskraftig industri utgjør grunnlaget for annen virksomhet, så forfaller Oslo nå. Kommunens ledelse gjør egentlig ikke stort annet enn spinkle forsøk på å administrere et økende forfall:

- Kollektivtransporten blir dyrere og dårligere.
- Helsevesenet skal trappes kraftig ned.
- utbygging av eldreomsorg og barnehager går i stå.
- Boutgiftene vil nå øke raskere enn noen gang.

Toppen av det hele er at Oslobefolkninga skal betale 400 mill. kroner i økte avgifter til kommunen, emns ytelsene de får igjen blir så kraftig redusert at kommunen blir nødt til å fjerne 1500 kommunale arbeidsplasser.

Kort sagt så er det statens økonomiske politikk som slår beina under Oslos kommuneøkonomi. De Albert Nordengen & Co. gjør

vondt verre ved at de nekter å øke skattelegginga av Oslo rike overklasse. Selv om eiendomsskatten nå bare er en tredjedel av hva den var i 1970, så nekter de konsekvent å øke den.

Alle krefter i kommunens toppsjikt samles om en oppgave: Den regninga som kommunen får fra staten, den skal sendes videre til arbeiderfamiliene og pensjonistene i Oslo. Det er de som skal betale!

AKP(m-l) i Oslo støtter de aksjonene som har vært hittil mot dette vanvittige økonomiske opplegget. I ei tid da statsover-skuddene hvert år er på 13-15 milliarder kroner, finnes det ingen som helst grunn for at arbeidsfolk skal godta å betale den regninga som Oslos ledelse nå legger på bordet.

Vårt råd til kommunens ansatte er: Følg eksemplet fra fagforeningene på Sporveien og i busselskapene. Gjennomfør samordna aksjoner og streiker mot nedlegginga av kommunale arbeidsplasser! Søk enhet med fagforeningene utafør kommunesektoren!

Vårt råd til Oslos andre fagforeninger er: Lær av fagbevegelsen i byer som Porsgrunn og Halden. Det er streiker og aksjoner fra fagforeningene i industri og transport der som er hovedårsak til at f.eks. St. Joseph Hospital

i Porsgrunn ikke er nedlagt.

Vår oppfordring til Oslos befolkning er: Send regninga fra Albert Nordengen i retur. Prøv å finne aksjonsformer som gjør det begripelig for kommunens toppsjikt og for statsmyndighetene at vi ikke lenger er villige til å betale de problemene som stat og borgerskap lager til.

Vårt råd til Oslo Bystyre: Snu i tide! De som har makta i Bystyret, de 9 kommunalrådene i bystyret, tilhører den rike overklassen i Oslo som aldri berøres av offentlige nedskjæringer. Og de sørger for at deres egne lønninger er nesten det tredobbelte av vanlig industriarbeiderlønn. - Men vi tror dette kommunale toppsjiktet gjør klokt i å innse at nå er de snart gått for langt. Vi tror ikke folk flest vil la disse politiske "lederne" ødelegge den byen og det miljøet som hundretusenvis av Oslofolk er svært glad i, og som svært mange er villige til å slåss for.

Kort sagt: Stans forsøkene på å videresende statens regninger til Oslos pensjonister og lønnstakere. Rett skytset andre veien, mot statens pengesekk og mot Oslos rike overklasse.

Aksjoner før bystyremøtene 10. og 11. desember blir nødvendigvis bare en begynnelse. Nå er kommunens toppledelse prega av indre strid. De er enige om å lesse byrdene på arbeidsfolk i Oslo. Men alle sammen prøver de å slippe unna ansvaret for denne folkefi-

endtlige politikken. De skylder på hverandre og lager alskens skinnforklaringer.

Men dette kan ikke skjule at kommunens ledelse egentlig er den lokale delen av statsapparatet. De er en del av det maktapparatet som borgerskapet har bygd opp for å herske over arbeidsfolk. Derfor vil de stadig få høre fra statlig hold at det er deres fordømte plikt å lesse problemene over på arbeidsfolk, å legge ned sykehus og kollektivtransport og å gjøre hundretalls eller tusentalls kommuneansatte arbeidsløse.

Det er bare aksjoner fra de kommuneansatte og støtteaksjoner fra resten av fagbevegelsen som kan stanse eller bremse denne vanvittige politikken. Erfaringer fra 1980 viser at streik er det våpenet bystyret frykter aller mest.

Etter bystyremøtet kommer en ny runde når de skal begynne å gjennomføre de nedleggelsene og avgiftshevingene som bystyret har våga å vedta. Da blir enhet og felles opptreden mellom fagorganiserte i og utafør kommunesektoren, og mellom de ansatte og brukerne av kommunale tjenester, viktigere enn noensinne.

DIVERSE VEDTAK:

PARTIPLANEN. VEDTAK FRA STYRET I JERNLAGET

1) Presentasjon. Planen er lagt fram i en form som gjør den vanskelig å jobbe med. Den er utflytende og inneholder verken klare målsetninger eller konkrete prioriteringer. Vi hevder at formålet med analysene av den objektive situasjonen i klassekampen og partiet må være å legge fram et

minimumsprogram som hele partiet kan samles om, tillempe og supplere på sitt område.

2) Innholdet. Det er bra at planen sier den vil prioritere arbeiderklassen og studier i politisk økonomi. Den sier likevel lite om hva innrettinga på arbeiderklas-

sen vil bety i praksis - på budsjetter, prioriteringer, kaderdisponering, arbeidsstilen og arbeidsmåten i partiet, innholdet i KK osv. Den sier også lite om sammenhengen mellom studiene iden politiske økonomien og de forskjellige kampområdene - den økonomiske politikken, kampen mot imperialismen og krigen, propagandaen for sosialismen, studiene av arbeiderbevegelsens og den kommunistiske bevegelsens historie i Norge og andre land osv.

3) Situasjonen i partiet. Vi er uenige i SKs analyse av situasjonen i partiet. Vi mener partiet fortsatt er i krise. Et slående bevis for dette er den stadige forverringa av klassesammensetninga i partiet. Vi er også uenige i SKs analyse av hva som er årsak-

ken til krisa. Etter vår mening er det manglende grep om de politiske og organisatoriske problemene i partiet som gjør at SK ikke klarer å legge fram et brukbart planforslag.

4) Konklusjon. Til tross for riktige enkeltpunkter i planen, må vi avvise forslaget som helhet. Forslaget er heller ikke godt nok som grunnlag for en skikkelig plandiskusjon.

Vi foreslår at SK arrangerer plankonferanser der forskjellige politiske syn er representert hvor oppsummering av de foreløpige kommentarene legges fram til diskusjon. Deretter kan et nytt planforslag sendes ut i partiet.

FORSLAGET OM PROSENTTREKK.

VEDTAK FRA STYRET I JERNLAGET

Problemene med nedgangen i kontingentinnbetaling og forverringa av partiets økonomi skyldes i hovedsak tre forhold:

- Nedgang i antall medlemmer.
- Manglende entusiasme pga politisk uenighet, misnøye med og lita tiltru til partiet og "stille boikott" og protest.
- Nedgang i reallønna.

Vår erfaring er at den nåværende

ordninga fungerte bra så lenge den politiske mobiliseringa var tilstede. Å erstatte politisk mobilisering med tvangstiltak vil bare øke problemene og svekke partiet ytterligere. Kontingentens størrelse må være basert på frivillighet. Dersom forslaget blir vedtatt vil det med sikkerhet føre til nye utmeldinger.

Vi avviser derfor forslaget om prosenttrekk.

Vedtaket er enstemmig.

GI EN GAVE HVER
DAG - GI ET
JULEGAVEABONNEMENT!

DEBATT

OM DAGSKAMP

Asta tar i FFP-november for seg et avsnitt fra innlegget mitt om AKPs 3.landsmøte for å belyse hva dagskamp er eller ikke er. Samtidig polemiserer hun mot setningen "Det viktigste området for partiets praksis er dagskampen". Jeg er enig med henne. Setningen uttrykker et feilaktig syn på dagskampens betydning. Samtidig gir ikke sitatet løsrivi fra sammenhengen et riktig bilde av innlegget mitt når det gjelder forholdet mellom dagskampen og helheten i det politiske arbeidet. Jeg skal derfor prøve å uttrykke det jeg mener mer korrekt:

Vår oppgave er å "forbinde sosialismen med arbeiderbevegelsen", knytte arbeidernes kamp for de økonomiske og politiske kravene sammen med kampen mot kapitalisme. Det kan vi bare klare om vi går i spissen i dagskampen og tilriver oss ledelsen - både som en plikt som kommunister og en politisk nødvendighet. I innlegget mitt viser jeg at vi svikta den oppgava i landsmøteperioden, at vi særlig svikta i kampen mot kapitalens krisepolitikk og at det var det viktigste avviket i partiets virksomhet.

Betyr det at jeg undervurderer teoriens betydning? Tvertimot, jeg påviser i innlegget at manglende grep om marxismen, særlig den politiske økonomien, var en hovedårsak til at vi verken forsto krisa og hva vi skulle gjøre med den, eller forsto dagskampens betydning. Jeg mener at til tross for bedre grep om den økonomiske kampen i dag, er vi fortsatt ute av stand til å "forbinde sosialismen med arbeiderbevegelsen". Det skyldes fortsatt manglende grep om marxismen.

Jeg mener den teoretiske kampen er av største betydning for partiet, ellers vil det ikke kunne utvikles til noe arbeiderklassens kommunistiske parti. men måle-

stokken for det politiske arbeidet vårt kan aldri bli noe annet enn innsatsen vår i klassekampen og den oppslutningen om partiet den fører til.

Er det i strid med klassikerne? Tilsynelatende. Slik som Pål S. i KK 31.8., plar'omiteen i TF-august, Carl-Erik S. i Røde Fane nr.6-81 og Asta bruker Lenin og de tre former for kamp, er synet mitt feil. Mao derimot har et annet syn på forholdet mellom teori og praksis:

"Marxistene mener at menneskets sosiale praksis er det eneste kriteriet på sannheten av dets kunnskap om den ytre verden. Det som i virkeligheten skjer, er at et menneskes kunnskaper blir bekräftet bare når det oppnår de forventede resultatene i løpet av den sosiale praksis (materiell produksjon, klassekamp eller vitenskapelige eksperimenter).... Den marxistiske filosofi, den dialektiske materialismen, har to framtrædende kjennetegn. Det ene er dets klassekarakter. Den erklærer åpent at den dialektiske materialismen står i proletariatets tjeneste. Det andre er dens praktiske karakter. Den understreker teoriens avhengighet av praksis, understreker at praksis er grunnlaget for teorien og at teorien på sin side tjener praksis. Sannheten av enhver kunnskap eller teori blir ikke bestemt av personlige følelser, men av objektive resultater i sosial praksis. Bare sosial praksis kan være kriteriet på sannhet. Praksis er det første og grunnleggende standpunktet i den dialektisk-materialistiske kunnskapsteorien."

Mao siterer også Lenin anno 19-40: "Praksis teller mer enn (teoretisk) kunnskap fordi den ikke bare har sin verdi i almengyldighet, men også i den umiddelbare virkelighet". (Sitatene er fra "Om praksis").

Så til begrepsdiskusjonen. Asta hevder at dagskamp er "den økonomiske kampen og den snevre politiske kampen som arbeiderklassen fører". Da synes jeg det blir

vanskelig å snakke sammen på norsk. Er ikke Altakampen dagskamp? Riktignok ikke arbeiderklassens (subjektive) dagskamp. Etter min forstand utgjør den økonomisk kamp for samene, reineierne, grunneierne, befolkningen i Alta (både motstandere og tilhengere), miljøvernere, NVE, Staten. Politisk er den både kampen for samenes rettigheter, naturvernet og lokalbefolkningas styringsrett i de berørte kommunene. Det er også teoretisk kamp, nemlig om det ansjonale spørsmålet for urbefolkninger, sjøl om den kanskje ikke har kommet til uttrykk mellom andre enn SU i Oslo og AKP. Om jeg så sier at Altakampen er en viktig del av den politiske kampen i Norge i dag, vil sikkert de fleste være enig. Men altså ikke dagskamp?

Om alt jeg ellers "dytter" inn under begrepet dagskamp er bare å si at jeg skal gjerne være med å sette spørsmålstejn. Uansett må vi komme fram til en bruk av begrepene som både vi sjøl og andre kan forstå og som virker logisk og naturlig i Norge i dag. Etter mitt skjønn bruker jeg "dagskamp" på samme måte som AKPs prinsippogram s.64-65 "kommunistene og klassekampen under kapitalismen". Men for all del, Åsta....!

Til slutt en kommentar til Åstas bruk av klassikerne. Jeg mener det er viktig å knytte teorien til praksis, til virkeligheten i Norge i dag. Det kunne være interessant å vite hva du legger i "den snevre politiske kampen arbeiderklassen fører". Er kampen for å bevare arbeidsplassene i Tyssedal snevre politisk kamp? Etter min mening er den viktig i videste forstand fordi den setter - om ikke produksjon etter folkets behov, så i hvert fall arbeidsplasser der folk bor, opp mot kapitalens krav om maksimal profitt. Den setter også lokalsamfunnets medbestemmelsesrett over vannkrafta opp mot den kapitalistiske statens diktatur. Dermed setter den langt på vei sosialismen på dagsorden - uten at det er kommunistene som "forfaller til" å gi den økonomiske kampen politisk karakter.

Ta riggstreiken i Nordsjøen. En økonomisk kamp absolutt, men også politisk langt utover de snevre

grensene Åsta antyder. Fordi den truer sosialdemokratens hegemoni i arbeiderklassen som igjen er tufta på hegemoniet i fagbevegelsen. LO-ledelsen er knytta til monopolkapitalen med ti tusen band. En av forutsetningene for en sosialistisk revolusjon i Norge er at banda mellom LO-ledelsen og grunnplanet i LO blir rivi over. Riggstreiken bærer bud om at tida begynner å nærme seg da vi kan sette bygginga av en ny fagopposisjon på dagsorden. Derfor er den av strategisk betydning.

UDS-form. i jernlaget

HVORDAN KORRIGERE?

RV fikk 18000 stemmer og 0.7% oppslutning ved Stortingsvalget. Dette var skuffende, men ikke noen overraskelse. Vi hadde ei bedre politisk innretting for valget enn før. Og etter mitt skjønn gjorde vi det bra gjennom kringkastinga ved ledende kamerater. Det som først og fremst mangla var entusiastisk deltakelse fra det store flertallet av medlemmer og nære sympatisører. Det er dette problem jeg vil ta opp: Hvordan snu tendensen i parti og omland med liten aktivitet og frustrasjon?

For å kunne løse problemet må en skjønne dets røtter. Jeg tror det er gunstig å gruppere årsakene i tre: Ytre årsaker, dvs påvirkning fra samfunnet rundt oss. Feil i partiets politikk og praksis. Og teoretiske feil og mangler i mlm samt historisk arv fra den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Når det gjelder feil i partiet er det f.eks. i SKs beretning til LM understreka at manglende oppsummering av venstreavviket danna et spontant grunnlag for høyreavviket. Dette er et punkt i beretninga som blir undervurdert. Mange medlemmer var i 78-79 jævlig slitne etter års politisk hardkjør. Politiske feil og motsigelser fikk bedre grunnlag å virke på. En svært viktig årsak til hardkjøret var analysen vår

av krigsfare. Mot denne skremmende mulighet ble alle andre problemer utbetydelige. Folk jobba som fan.

I denne perioden (76-78) ble det utvikla en form for kommandostil i partiet. Alt hasta. Vi hadde mye å gjøre og ikke tid til noe. Ikke engang skikkelige diskusjoner. Langt mindre studier.

Vietnams forraderi. Hetsen mot Kampuchea. Utviklinga i Kina etter kontrarevolusjoner i Sovjet, Vietnam og Albania fikk folk til å spørre seg: Hvilket samfunn er det vi jobber for. Med krisa i KK og plankrisa fikk folk tid til å sitte hjemme i sofaen og tenke over spørsmålet foran. Naturlig nok ble problema med bygginga av sosialismen/demokrati - satt i forgrunnen.

I denne tida dukka det mye tvil opp. Og det måtte dukke mye tvil opp i lys av partiets historie. Denne tvilen til en del tidligere anerkjente prinsipper var en reaksjon og ikke ei ny plattform for skeptisisme som PS synes å mene.

Nå er situasjonen ennå slik at vi mangler ei fullstendig oppsummering av venstreavviket inkludert de ideologiske og klassemessige røttene. SK tok i beretninga på seg hovedansvaret for venstreavviket 76-77. Er spørsmålet blitt et politisk problem for SK? Er årsaken av typen "Nå må vi slutte å se bakover. Nå må vi se framover" eller er det andre grunner til at oppsummeringa ikke fullføres. Etter mi oppfatning er det et viktig politisk spørsmål å lage ei slik oppsummering. Det vi særlig mangler internt er ei partiutverdning av de ideologiske røttene. Når vi har oppsummert og diskutert venstreavviket internt bør vi lage et hefte for ekstern spredning. Hensikt: Gjøre sjølkritikk for feil og rehabilitere folk vi tidligere pressa bort pga politiske feil - eller som trakk seg unna ml-brvegelsen av samme grunn. Vi kan knapt betrakte oss som kommunister om vi stikker halen mellom beina og unnlater å gjøre dette.

Jeg mener PS i talen til LM la for mye vekt på påvirkninga fra samfunnet rundt

oss for å forklare høyreavviket. Det er PS'fortjeneste å bringe påvirkninga fra samfunnet på partiets medlemmer inn som en viktig faktor. Men den er mindre viktig enn begge de to andre faktorene jeg nevnte. Jeg får av og til inntrykk av at det er interesse for egen "sivil karriere" som er det største problemet som partiet strir med for tida. Men en kan jo ikke legge ansvaret for subjektivism/plankrise o.l. på karrierister i partiet. Ergo er hovedproblemet feil i partiets politikk og praksis. Og skulle vi for alvor konkludere med at karrierisme og privilegerte stillinger i samfunnet er et viktig hinder i partiets arbeid må vi begrense innflytelsen fra disse folka. I verste fall overtale de verste til å melde seg ut.

Så om teorien. Vi trenger en diskusjon om oppbygginga av statsapparatet under sosialismen, forhold stat-parti og demokratiet under sosialismen. For det første er det svært stor interesse for dette. for det andre sier mange velgere til oss: "Vi er enig i at dette samfunnssystemet ikke er bra. Men vi vet nå hva vi har og ikke hva AKP vil gi oss." For det tredje er det mye rot i ml om staten under sosialismen, f.eks. sovjetenes rolle og demokratibegrepet. Derfor må vi studere og videreutvikle statsteorien for sosialismen. Dette må sjølsagt skje over lengre tid.

PS gjør feil i retning mekanisk materialisme. Jeg skal gi to eksempler. Det første er overdrivinga av ytre årsaker for å forklare høyrefeila. Det andre er fra filosofidiskusjonen, 22.august-81 i KK: " I filosofidebatten til nå har det vært et hovedpunkt for meg å vise at menneskenes ideer er gjenspeilinger av materielle forhold,...." Dette er jo riktig. Men det blir mer enn ei svakhet når kampen mellom ideene så fullstendig utelates. Vi sjøl kan ha ideer som utelukker hverandre: SKal vi

være hjemme eller skal vi gå i demonstrasjon? Noen ganger kan det være en kamp om å komme seg avgårde. Andre ganger er vi uenige med andre mennesker. Uansett tilfeller - kampen mellom ideene må fram i tillegg til gjenspeilinga - om en skal beskrive utviklinga av menneskenes ideer noenlunde nøyaktig.

Feil i partiets praksis, ideologiske og politiske feil og feil og mangler i mlm spiller en større rolle i å forklare høyrefeila i

AKP i dag enn det ytre forhold gjør. Og feil i SUKP's politikk spilte en kvalitativt større rolle enn økonomisk tilbakeleggenhet for å forklare degenereringa i Sovjet. Følgelig må vi legge mye arbeid i å studere og diskutere disse feila. Disse diskusjonen må føres for igjen å bringe partiet framover i store steg. Studier av økonomisk teori kan ikke løse dette problemet, sjøll om også det trengs.

Arne

RV OG AKP – SVAR TIL FINN S

1. Grunnlaget for å vurdere RV/AKP ligger i den konkrete situasjonen: Norge er et høgt utvikla borgerlig demokrati. AKP er et lite parti med liten oppslutning og behov for å kvitte seg med sekteriststempelet.

2. Parlamentarisk arbeid er i den nåværende fasen en viktig del av partiets arbeid. Viktig i dagskampen, viktig for propagandaen vår, for å kunne svsløre kapitalismen osv. Om arbeidsplasslaga ikke skulle ta del i dette arbeidet, vil det ikke bare isolere den faglig-politiske virksomheten fra helheten, men også svekke den faglige kampen.

3. Finn S siterer fra rammeavtalen: "RV skal konsentrere sitt arbeid til parlamentarisk kamp og arbeid med tilknytning til arbeid i parlamentariske forsamlinger. RV og RVs organisasjon skal ikke utvikles til en organisasjon som arbeider med de samme typer arbeid som AKP(m-l)." Problemet slik jeg ser det er at AKP har "satt bort" det parlamentariske arbeidet til RV som i sin tur fungerer som et valgparti - enten vi ønsker det eller ikke. Det åpner for UPSTART-ideer av typen: RV skal være en reformistisk valgorganisasjon - AKP får ta seg av revolusjonen. Til at RV står for det legale arbeidet - AKP for det illegale. I praksis fører det til at RV driver AKPs politikk i dagskampen utenom den faglig-økonomiske. Altså til akkurat de tingene vi ikke ønsk-

er. Tilbake står et parti uten en helhetlig og integrert politisk virksomhet.

Derfor har jeg bare et konsekvent svar til Finn S: AKP bør stille til valg som parti og bare benytte RV-navnet om vi fortsatt blir nekta å bruke AKP i valgsammenheng. (OG det er også verd en kamp!)

4. Hva vil det bety for partiorganisasjonen? At partiet på alle nivåer blir direkte ansvarlig for det parlamentariske arbeidet - valgprogram, nominasjoner, valgkamp, oppfølging i kommunestyret, bystyre og Storting. Fortsatt må enkelte ha det som hovedoppgave, andre ikke, men ansvaret blir ikke fratatt partiorganisasjonene.

5. Hva vil det bety for de uavhengige i RV? La meg først si at jeg ikke kan skjønne at uavhengige sosialister organisert i RV er uavhengige sosialister. Innlegga i KK viser tvert om at mange RVere regner seg som medlemmer av "partiet RV" og derfor forlanger fullt medlemsrettigheter. Vi trenger klare linjer. De uavhengige vil bør få med i valg og parlamentarisk arbeid er sympatisører av AKP som av forskjellige grunner ikke vil stå i parti-

et. Metoden å mobilisere dem på er å invitere til diskusjonsmøter om det politiske grunnlaget og kandidatene, men uten at partiet gir fra seg det fulle ansvaret og beslutningsretten. Da er det masse-linja vår- evnen og viljen til å høre på folk - som avgjør om de vil delta i valgarbeidet, stille på listene og følge opp arbeidet i parlamentene. Dette er ingen ny eller fremmed metode for kommunistiske partier.

6. Hva om synet mitt ikke vinner fram? Da er alternativet å danne RV i f.eks. jern- og metallindustrien i Oslo. Nok et politisk, organisatorisk og byråkratisk problem i tillegg til de vi har fra

før. Men uten på en eller annen måte å delta i helheten i det parlamentariske arbeidet- fra program diskusjoner og nominasjoner fram til avst mninger og vedtak - kan Finn Sjø skyte en kvit pil etter effektiv valgkampgrupper på arbeidsplassene.

7. At jeg mener AKP bør stille til valg som parti, betyr sjølsagt ikke at jeg er i mot valgsamarbeid med andre organisasjoner om det hadde vært aktuelt. Forutsetningen måtte være at partiet også i et slikt samarbeid deltar som parti på alle nivåer.

UDS-form. i Jernlaget

OM DE TRE FORMENE FOR KAMP

Et foreløpig resultat av "Hva må gjøres?"-studiene er at det skrives mye om at vi må føre kamp på både det økonomiske, politiske og teoretiske området, og at det er tre likeverdige kampområder. Det første er helt rett, og jeg tror aldri det har vært tvil om det i partiet. Når studier og teori likevel har kommet i miskreditt de seinere åra, henger det sammen med at det ikke har vært studier og teoretisk arbeid knytta til klassekampen i Norge og folks egne erfaringer. Det andre er derfor bare rett om vi holder fast ved at i motsigelsen teori/praksis er praksis hovedsida alment sett. (Se Mao: "Om praksis" og "om motsigelsen.")

Likevel tror jeg de som til nå har uttalt seg om de tre kampformene har misforstått Lenin og Engels. De bruker nemlig sitatene til å skille de tre kampformene fra hverandre, mens det viktigste er sammenhengen mellom dem. F.eks. sier SKs plankomite: "Vi må forplikte oss til å føre kampen på alle de tre områdene. Dernest må vi gjøre en analyse av hva som er de viktigste oppgavene, i den økonomiske kampen, i den politiske kampen og i den teoretiske kampen." (Leder i TF-august s.8). Deretter deler de forskjellige oppgavene våre på de tre områdene -

organiseringa faller til og med utafør.

Hva sier Engels? "For første gang så lenge det det eksistert en arbeiderbevegelse, blir kampen ført på de tre områdene i samsvar med hverandre - den teoretiske, den politiske og den praktisk-økonomiske (motstand mot kapitalistene) - i harmoni og med indre forbindelse og på systematisk vis. Det er nettopp i dette, som vi kan kalle et konsentrisk angrep, at styrken og uslæeligheten til den tyske bevegelsen ligger." (Hva må gjøres s.36).

For meg betyr det at den samme oppgava, f.eks. faglig politikk, krever økonomisk, politisk og teoretisk kamp. Det betyr at når vi driver valgkamp og/eller slåss mot de forskjellige utslaga av kapitalens krisepolitikk, så er det ikke nok å påvise at det er oljepenger nok. Høyre/DNA sier nemlig at vi ikke kan bruke oljepengene. Det blir et trusspørsmål for folk om vi stopper der, og foreløpig tror det heller lite på vårs. Vi er nødt til å kunne forklare betydningen av krisa i den vestlige kapitalismen, den langvarige oppgangen som snudde i 70-åra, hvorfor borgerskapet med små marginer er nødt til å føre den politikken det gjør. Krisa er nemlig ei profittkrisa, den eneste måten

monopolkapitalen kan "løse" den på er ei kraftig omfordeling fra lønn til profitt. Det kan sjøl - sagt bare skjærpe krisa på sikt, skjærpe kampen mellom monopolgruppene og imperialist landa, øke arbeidsløsheten og skjærpe klassekampen. Da

blir vi også i stand til å propagere den sosialistiske revolusjonen som noe annet enn ei lokalutgave av Baader-Meinhof-linja.

Avisa klassekampen har i dag et brukbart grep om den økonomiske kampen. Likevel løser den ikke oppgava si som propagandist. For det første fordi den trur den dekker arbeiderklassen gjennom fagligstoffet og kampen for arbeidsplassene. Resten av avisa er retta inn på småborgerskap, kulturarbeidere og intellektuelle. I det spørsmålet henviser Lenin til P.B. Axelrod som "siden 1897 hele tida (har) gjentatt at "oppgava for de russiske sosialdemokratene når det gjelder å skaffe seg tilhengere og direkte og indirekte allierte blant de ikke-proletære klassene, vil bli løst først og fremst ved den karakteren en gir den propagandistiske virksomheten blant proletarene sjøl."

For det andre fordi avisa ikke viser sammenhengen mellom de økonomiske nedskjæringene i Norge og krisa i kapitalismen som helhet. Da måtte avisa skjære ned på reportasjene fra Afghanistan, Palestina og den tredje verden generelt (dessverre) og legge mye større vekt på økonomiske reportasjer og analyser fra industriland. Slik at arbeidsfolk i Norge kan forbinde sine egne erfaringer med det som skjer og dermed lettere skjønne at kapitalismen ikke er i stand til å løse de problemene og krisene den sjøl skaper - og at Norge ikke er eller vil bli noe unntak. Når det så skrives om u-landa må også det stoffet være retta inn på økonomi og utbytting slik at folk forstår at

imperialisme først og fremst har med økonomi å gjøre og dernest okkupasjon og militær intervensjon.

Jeg er klar over at avisa også har et annet problem, at den ikke må være for tung og at propagandien ikke vil nå det store flertallet av leserne. Derfor må den i tillegg til det agitatoriske stoffet legge vekt på arbeiderkultur, idrettsstoff med hovedvekt på grunnplanet-klubbene og masseidretten, kantineprat osv.

Hva organiseringa angår, så faller sjølsagt ikke den utafor de tre kampområdene. Den politiske og teoretiske kampen om den demokratiske sentralismen og organisasjonspraksisen starta under landsmøtediskusjonene, kjørte av sporet med Høgler's forslag om å oppheve fraksjonsparagrafen (det var ikke hans skyld), og blei foreløpig kverka av SK-vedtaket om høgre som hovedfaren.

Men diskusjonen bør komme igjen under tittelen "Hva er demokratisk sentralisme under borgerlig-demokratiske forhold - Norge anno 1981?"

Og den kommer ikke igjen fordi det går noen ondsinna provokatører rundt i partiet og prøver å lage bråk, men fordi organisasjonspraksisen vår ikke er i samsvar med de objektive forholda og krava klassekampen stiller.

UDS-form.i jernlaget

ER AKP ET SMÅBORGERLIG, RADIKALISERT PARTI?

Dette innlegget er et tilsvaer til UDS-formann i jern, som hadde en artikkel i oktober-ffp under tittelen "AKP(m-l)s 3.landsmøte - et tilbakeblikk". Ettersom dette er en artikkel jeg har bedt han gjentatte ganger om å skrive, får jeg beklage at svar kommer først nå. Dette kommer av at jeg en stund har vært vekke fra partiarbeid.

Flere av påstandene hans synes jeg fortsatt det er vanskelig å diskutere fordi det er en del uklart hva han mener og ikke mener. I denne omgangen må jeg derfor også spørre ganske mye.

hva var hovedoppgava til landsmøtet?

Du sier innledningsvis at den viktigste oppgava til landsmøtet var å vurdere partiets praksis i landsmøteperioden og legge opp arbeidet framover. Dette sier seg ikke sjøl. Hva som er viktigst for landsmøtet, vil avhenge av omstendighetene. Omstendighetene rundt dette landsmøtet ga det ei dobbelt oppgave. Landsmøtet måtte ta stilling til den omfattende kritikken som var fremma av feil i ledelsen av partiet og av måten partiet fungerte på, eller det som her i bladet er blitt kalt et grunn- og mellomplansopprør mot SK. Ei anna sentral oppgave ble å konkludere partikampen som gikk fram til landsmøtet og foreta ei politisk avklaring i partiet.

Ei vurdering av hvordan landsmøtet løste disse oppgavene må i det minste høre med i ei vurdering av landsmøtets arbeid.

Utfallet av landsmøtet var at høyretendensen i partiet gikk på et nederlag. Landsmøtet kom etter mi mening også godt fra behandlinga av grunnplanskritikken av feila i partiet. Samla sett mener jeg dette utvikla partiet i riktig retning.

Du har tidligere sagt at grunnplanets standpunkter ble pulverisert gjennom landsmøtediskusjonen. Nå sier du at du godtar landsmøtet som nesten representativt

for partiet. Det siste mener jeg også er det riktige. Ei anna sak er at du også har hevda tidligere i samband med landsmøtet at partiledelsen ikke har gjort noe sjølkritikk for noe som helst. Dette får i hvertfall ikke jeg til å henge i hop. Hvordan kan et landsmøte som er noe i nærheten av representativt for partiet, ha godkjent beretninga til (og for en stor del gjenvalgt) en ledelse som ikke har gjort et fnugg av sjølkritikk? Dette er sjølsagt helt bort i hampen. For diskusjonens skyld ville det være en fordel om du gjorde nærmere rede for hvor du mener at landsmøtet har kommet grunnplanskritikken i møte, hvor dette ikke er gjort, og hvor det fortsatt ikke er gjort sjølkritikk.

har landsmøtet konsolidert ei "venstre"radikalistisk linje?

Dette er etter det jeg skjønner hovedpåstanden din. Landsmøtet befesta ei småborgerlig "venstre" linje og valgte en småborgerlig radikalistisk ledelse. Er dette tilfelle, finnes det ingen muligheter for virkelig framgang for partiet uten at denne linja og ledelsen bekjempes. En sanna kamp forutsetter en politisk kritikk. Skal vi komme radikalismen til livs, må vi vite hva den består i. Men det er fortsatt ikke bare lett å finne ut hvor ultra "venstre" etter di mening har gravd ut stillingene sine i de forskjellige vedtaka på landsmøtet.

- For det første. Fins radikalismen nedfelt i prinsippprogrammet? I vedtektene? Eller bare eller hovedsakelig i vedtaka under behandlinga av beretninga og i valga?

- For det andre. Foran landsmøtet fikk partiet gjennom en ganske hard partikamp som gjaldt en del grunnleggende spørsmål i partilinja. Dette er kjent. Det er også kjent i partiet at en del partimedlemmer fant tida inne til å forsøke å dreie partiet inn på

ei høyreopportunistisk plattform, og at de lei nederlag på landsmøtet og seinere gikk ut av partiet. Ved tidligere anledninger har du vært med på å se på høyretendensene som alvorlige nok. Nå sier du at de ikke utgjør noe stort problem, og bagatelliserer dem til den grad at det ikke har dreid seg om virkelige problemer i det hele tatt. Men la gå at du mener kampene om partiets rolle under sosialismen, den demokratiske sentralismen, fraksjonsforbudet i vedtektene og en del andre spørsmål var uten betydning for partiet. men du kan ikke påstå at denne kampen ikke har vært, eller at disse spørsmåla i seg sjøl er u-viktige for partiet. Så hvordan ser du på landsmøtets stillingstaken til disse sakene? Tok landsmøtet et småborgerlig "venstre"standpunkt? Var det i tilfelle den proletariske linja som kom ut som taper? Eller dreide denne partikampen seg om en uviktig krangel mellom forskjellige småborgerlige standpunkter?

- For det tredje. Jeg savner fortsatt at du tar stilling til uttalelsen om situasjonen i partiet. Det eneste landsmøtevedtaket di gjør noen helhetsvurdering av, er den internasjonale resolusjonen. Som jeg har sagt til deg før, er det fullstendig håpløst å skulle diskutere landsmøtets standpunkter til situasjonen i partiet på grunnlag av den internasjonale revolusjonen. Landsmøtets syn er her nedfelt i uttalelsen om dette. Det ville derfor være en stor fordel om du gikk mer inn på den.

På disse områdene trengs det for mitt vedkommende at du kommer med noen flere svar.

"landsmøtet tok feil. utviklinga etter landsmøtet viser dette."

Landsmøtet oppsummerte at høyretendensen er hovedfaren i partiet. Dette er du helt uenig i. Hadde landsmøtet hatt rett, kunne problemene i partiet vært løst i tur og orden gjennom kamp mot høyretendensen. Dette har ikke skjedd. Problemene er de samme som før, og partikrisa fortsetter. Dette viser etter di mening at landsmøtet tok feil.

Det er mulig at noen har ment at landsmøtet kunne løse alle mulige problemer i partiet. Jeg har iallefall aldri trudd noe sånt. Jeg kjenner heller ingen som hat hatt denne meninga. Jeg har derimot ment at ei politisk avklaring i partiet var ei forutsetning for å begynne, eller ta opp igjen, arbeidet med å løse de grunnleggende problemer i partiet. Landsmøtet kunne sjølsagt heller ikke sette noe punktum for partikrisa.

Du skriver et sted at landsmøtediskusjonene resulterte i ei avsporing av hele partikampen. Jeg mener også partikampen var ei avsporing i en forstand. Den var ei avsporing av arbeidet med å løse en del uløste problemer i partiet. Denne avsporinga blei påtvingi partiet av et lite antall folk som hadde utvikla seg til opportunistar. Du har også i og for seg vært inne på noe av dette, da du ved ei anledning hevda at det var ei ulykke for opposisjonen at den blei knytta til eks-DS-formannen i Oslo.

Ei bisak. Du spør om hvorfor ikke utviklinga etter landsmøtet har vært i samsvar med KKs oppslag etter landsmøtet om "et sterkt og enhetlig parti". Dette er sjølsagt bare demagogi! Utviklinga etter landsmøtet må vurderes ut fra den virkelige situasjonen i partiet i tida før og rundt landsmøtet. KKs oppslag hadde da heller ingenting med virkeligheten å gjøre. Det var tullprat.

om det faglige arbeidet

Videre har du en argumentasjon om at partiet har framgang der vi korrigerer manglende fra forrige landsmøteperiode, at der vi ikke korrigerer, går det smått med framgangen, og at partiet har mest framgang der vi korrigerer "vestre"feil (hvis jeg skjønner dette riktig). Som eksempel på det siste nevner du det faglige arbeidet. Det vil jeg sette et digert spørsmålstegn ved.

Det er tydelig at du har lite til overs for kritikken av økonomismen i det faglige arbeidet. Jeg veit ikke grunnen til dette.

Det er mulig du mistenker denne kritikken for å være en rambukk for en småborgerlig offensiv mot det faglige arbeidet. I tilfelle er du etter min mening fullstendig på villspor.

Økonomismen i det faglige arbeidet (som er en høyretendens) er ikke bare et virkelig problem, men et hovedproblem når det gjelder å øke oppslutninga vår i arbeiderklassen. Så lenge partiet ikke leder det faglige arbeidet, må det nødvendigvis bli prega av økonomisme. Så lenge de faglige laga jobber bare på grunnlag av de lokale forholda, eller i beste fall innafor ei forening eller ett forbund, og ikke etter en samla taktisk plan for partiet, så blir det faglige arbeidet - som du sjøl sier - nettopp hengende i lufta.

Dette er fortsatt ikke løst. Verken DS eller Oslo FU har kommet skikkelig i gang med å jobbe med dette. Sjøl om det gjøres mye bra faglig arbeid lokalt, så mangler det enda mye på at dette arbeidet er satt i sammenheng med en mer omfattende strategi og taktikk for partiets arbeid. Poenget er at så lenge dette er tilfelle, så blir vi heller ikke kvitt økonomismen vår, eller tilbakelighgheta vår i det faglige arbeidet. Å løse dette ligger hos oss først og fremst, på Oslo DS og FU. Det nytter ikke her å hakke på laga og UDSene. Saka er for lengst overmoden, og vi er nødt til å ta et skippertak på dette området.

I vurderinga av hvor vi har framgang og hvor vi ikke har det, er det derfor grunn til å ta med: der partiet ikke korrigerer høyrefeil i arbeidet sitt, går det også smått med framgangen.

(Ei sak i forbifarten. I forbindelse med at du kritiserer SK-uttalelsen om høyrefaren i partiet fra i fjor vår, snakker du om at "SK opphøyde de feilaktige ideene til hovedfaren i partiet og landsmøtet slutta opp" og bruker det faglige arbeidet som eksempel. Det er riktig at denne uttalelsen skapte irritasjon bl. a. hos en del folk som mente at SK løp fra sitt eget ansvar for høyrefeil i det faglige arbeidet.

Etter dette tok SK på seg ansvaret for å ha skapt en situasjon som avla økonomisme, og landsmøtet "slutta opp". Har du ikke oppfatta dette?)

hva er hovedproblemet i partiet?

Etter det jeg skjønner, har du det siste året kommet til omtrent følgende syn: hovedproblemet i partiet er et langvarig avvik i form av manglende innretting på arbeiderklassen og manglende politikk for dagskampen.

Ei sak er at dette uansett er ei alt for negativ vurdering av partiet. Dersom partiet hadde mangla innretting på arbeiderklassen, tror jeg ikke vi hadde overlevd partikrisa i det hele tatt. Vi ville liggi på ryggen for lenge sida. Det er nok å vise til mange arbeidsplasslag i Oslo som i dag er oppegående og jobber bra, som helt sikkert hadde vært gått i oppløsning hadde det ikke vært for at de hele tida har vært retta inn på det faglige arbeidet. Det kan heller ikke være riktig å snakke om manglende politikk for dagskampen. På et tidspunkt er det riktig at partiet hadde ganske tynt om beina når det gjelder politikk for dagskampen. Men, om ikke før, så ihvertfall sia kommunevalget i -79, er det gjort ganske mye arbeid for å utforme politikk for de forskjellige områdene av dagskampen. Dette har sjølsagt ikke gått deg hus forbi heller. Ellers kan vi være enige om at de store manglene som fortsatt finns er plagsomme nok.

Derimot synes jeg det er problematisk å utpeke dette til hovedproblemet i partiet. Klasseinnrettinga til partiet er et problem. Uskolertheta vår og mangelen på grundig kunnskap om det norske samfunnet er et annet. Et annet er mangelen på en sjølstendig strategi og politikk for sosialismen i Norge. I dag klarer ikke partiet en gang å overbevise alle partimedlemmer om at sosialismen vil være overlegen i Norge. Jeg mener du gjør ei gærn innsnerving av hva som er problemene i partiet. Du legger hovedvekta på innrettinga på arbeid-

erklassen og dagskampen. Men saka er at dersom partiet ikke kommer vidare med å løse en del andre grunnleggende problemer, så vil det aldri klare å bli noe annet enn et dagskampparti.

er motsetningene i partiet antagonistiske?

I avslutninga på artikkelen sier du at landsmøtets sanksjonering av at høyre er hovedfaren i partiet, har gjort motsetningene antagonistiske. En får gå ut fra at du mener dette alvorlig. Sjøl har jeg ikke noe tru på det.

Du er misfornøyd med klasseinnrettinga til partiet og klassesammensettinga av ledende partiorganer. Du er misfornøyd med viktige mangler i politikken vår, som mangelen på en økonomisk politikk og en industripolitikk. Jeg mener at alle i partiet som har noe ønske om at partiet skal komme vidare, må være misfornøyd med dette. Det jeg ikke skjønner, er hvorfor dette på død og liv skal opphøyes til en antagonistisk motsetning i partiet vårt. Hvis vi pukker lenge nok på det, så kan vi sikkert få det til å bli på den måten. Men at det er riktig og nødvendig skjønner jeg fortsatt ikke.

DS-formann

